

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. Пловдив, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова

Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500442 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №802 от 14.06.2023г., допълнено в частта му за разносните с Определение №1729 от 12.07.2023г., постановено по гр.дело №3129/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, ГД"П.Б.***" при МВР, ЕИК***, със седалище в гр.С., ул."П."№*** е осъдена да заплати на Б. З. Т. с ЕГН:***** и адрес: гр.П., ЖК."Т.", бл.** вх., *, ет.*, ап.*, обезщетение за неимуществени вреди от претърпяна трудова злополука на ***г. на главен път *** /А.-С./ в размер на 30000лв., ведно със законната лихва, считано от ***г. до окончателното изплащане на сумата, като иска за разликата над уважения до пълния предявен размер от 50000лв. е отхвърлен, а ГД"П.Б.***" при МВР, ЕИК***, със седалище в гр.С., ул."П."№*** е осъдена да заплати на Б. З. Т. с ЕГН:***** и адрес: гр.П., ЖК."Т.", бл.** вх., *, ет.*, ап.*, разноси за производството в размер на 1020лв. и в полза на бюджета на съдебната власт,

по сметка на Окръжен съд-Пловдив, сумата от 1410лв., представляваща държавна такса и разноски за възнаграждение за вещо лице, както и Б. З. Т. с ЕГН:***** и адрес: гр.П., ЖК."Т.", бл.** вх., *, ет.*, ап.*, е осъден да заплати на ГД"П.Б.***" при МВР, ЕИК***, със седалище в гр.С., ул."П."№*** сумата от 40лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Недоволна от така постановеното решение е останала жалбоподателят Г.*"П.Б.***" при МВР, която чрез пълномощника юрисконсулт С. С. го обжалва в осъдителните му части с конкретни доводи за неправилност относно тълкуването на разпоредбата на чл.238,ал.1 от ЗМВР, явяваща се специална по отношение на общите разпоредби на чл.200,ал.1 от КТ и чл.78,ал.1 от ЗДСл и приложима в конкретния случай, поради което да не е налице непълен нормативен акт и предпоставки за приложение на чл.46,ал.2 от ЗНА. Поддържа да е изпълнено задължението чрез извършено плащане на шест месечни възнаграждения, равняващи се на общо 13875,60лв., с което да са обезщетени претърпените неимуществени вреди, като този размер съответства на принципа на справедливостта при определяне на дължимото обезщетение. Настоява със събраните гласни доказателства да са опровергани твърденията на ищеца за нарушение на изискванията за безопасност и здраве, което да не е взето предвид от първоинстанционния съд, кредитирал единствено показанията на съпругата на ищеца, чието мнение няма как да бъде безпристрастно. По изложените съображения претендира за отмяна на решението в обжалваните му части и за отхвърляне на исковете, както и за присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна Б. З. Т. не е подал писмен отговор на въззивната жалба, като в съдебно заседание чрез пълномощника си адв.С. Н. оспорва жалбата и претендира за потвърждаване на атакуваното с нея решение, както и за присъждане на разноски.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на възивно разглеждане е предявеният от Б. З. Т. против Г.*"П.Б.***" при МВР иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука на ***г. на главен път *** /А.-С./ до уважения с обжалваното в тази му част първоинстанционно решение размер от 30000лв.

със законна лихва от ***г.

Искът се основава на твърдения на 01.10.2001г. ищецът да е встъпил на длъжност „***“ в ответната дирекция и в деня на злополуката да е бил на работа, пътувайки съвместно с колегите си със служебен автомобил „Л.Р.“ с ДК№*** за *** в с.Ю., общ.Л., когато след края на с.Б. шофьорът на автомобила Д.Х. предприел маневра по изпреварване на движещ се пред него автомобил и при прибирането на автомобила в дясна пътна лента същият поднесъл и водачът, за да избегне челен удар с насрещно движещ се автомобил, завил рязко наляво и се ударил в предпазна стена, вследствие на който удар намиращият се на предна дясна седалка ищец получил травма на лявото рамо, заради която бил транспортиран от екип на Спешна помощ до УМБАЛ“С.Г.“ЕАД-П., където било установено счупване на тялото /диафаза/ на раменната кост, закрито и извършени оперативни процедури в областта на раменния пояс и горния крайник с голям обем и сложност, като бил изписан на 23.08.2021г. и до 14.02.2022г. бил във временна нетрудоспособност, за което му били издадени болнични листове. Злополуката била призната за трудова с Разпореждане №***г. Поддържа причинената му средна телесна повреда от трудова злополука да е предизвикана от незачитане от страна на ръководството на ответната дирекция на законите и подзаконовите нормативни актове, определящи правилата и нормите за определяне на здравословни и безопасни условия на труд, тъй като липсва инструктаж за съответните рискове към деня на злополуката и цялостно изпълнение на задължението да инструктира периодично и ежедневно във връзка с безопасността на възложената работа, което да е основание за ангажиране на отговорността ѝ. Твърди счупването на лявата му ръка да е било със силно изразено усещане за болка на границата на поносимостта през първите месеци, продължаващо и към настоящия момент, наложило прием на обезболяващи медикаменти до скоро, като самото физическо възстановяване от травмата продължава и до сега.

С отговора на исковата молба ответникът е признал ищецът да е встъпил на посочената длъжност при него на 01.10.2001г. Оспорил е твърденията за липса на проведен инструктаж. Оспорил е по време на инцидента ищецът да е бил определен и изпратен за ликвидиране на пожар. Оспорил е претенцията по размер като прекомерно завишена и относно него се е позовал на

разпоредбата на чл.238,ал.1 от ЗМВР.

Настоящата инстанция, с оглед служебните си правомощия по чл.269 от ГПК, намира първоинстанционното решение за валидно, а в обжалваните му части и за допустимо.

Правата, произтичащи от правоотношение за престиране на работна сила, са уредени от КТ и от ЗДСл като общи нормативни актове досежно трудовото и служебното правоотношение. Положението на служителите на МВР е уредено със специалния ЗМВР. Статутът на служителите по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР – държавни служители-полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, се урежда по този закон, съгласно чл.142,ал.2 от него. Статутът на служителите по чл.142,ал.1,т.2 от ЗМВР – държавни служители, се урежда както от изрично предвидените специални разпоредби на този закон, така и от общите на ЗДСл, съгласно чл.142,ал.4 от ЗМВР. Статутът на служителите по чл.142,ал.1,т.3 – лица, работещи по трудово правоотношение, се урежда при условията и по реда на КТ и на ЗМВР, според чл.142,ал.5 от ЗМВР. Видно е, че за служителите по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР, какъвто в случая е и ищецът, липсва изрична препращаща норма за субсидиарно приложение на някой от двата общи нормативни акта, така, както за останалите служители на МВР. Напротив, предвидено е изрично статутът им да се урежда единствено по ЗМВР. В тази връзка разпоредбата на чл.238,ал.1 от ЗМВР регламентира изрично правото на обезщетение при претърпяна от служителите на МВР телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните им задължения, каквото в случая е предявеното. Не е налице при това положение нормативна непълнота, налагаща тълкуване по смисъла на чл.46,ал.2 от ЗНА чрез прилагане на разпоредби, отнасящи се до подобни случаи, както поддържа и жалбоподателят. Посредством цитираната разпоредба е предвидено, че отговорността на съответната администрация на МВР е в размер на 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Налице е неяснота на разпоредбата в тази ѝ част относно това дали лимитира отговорността до посочения в нея размер или позволява на пострадалия да търси по-голям размер по съдебен ред. В тази връзка и съобразно чл.46,ал.1 от ЗНА настоящата инстанция намира, противно на възраженията на жалбоподателя

относно смисъла на нормата, тя да ограничава отговорността до посочения в нея размер само при извънсъдебното уреждане на отношенията в рамките на регламентираната за целта вътрешна процедура по определяне на вида на причинената телесна повреда от ЦЕЛК и удостоверяване на обстоятелствата, при които е причинена, от прекия ръководител, според чл.238,ал.3 от ЗМВР, и въз основа на разрешение на съответния ръководител на структурата по чл.238,ал.5 от ЗМВР за изплащане на обезщетение. Изчерпването на тази процедура не е предвидено от закона като процесуална предпоставка за търсене по съдебен ред на обезщетение или такова в по-голям размер от платеното в рамките на нея, нито преклудира възможността за това. Целта на цитираната специална нормативна уредба е не да се ограничи правото на пълна обезвреда за всички действително претърпени вреди в определения съобразно конкретните обстоятелства от значение за прилагане на принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД досежно неимуществените вреди размер, предоставено с разпоредбите на чл.200 от КТ и чл.78 от ЗДСл, и с това полицейските органи и органите по пожарна безопасност и защита на населението да се поставят в по-неблагоприятно положение от това на останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение, а, напротив, да създаде за тях привилегията по облекчен и бърз ред да получат гарантирано по размер обезщетение, с оглед специфичната дейност, която извършват в условия на повишен риск за живота и здравето им, без да ги лишава от възможността да реализират по съдебен ред правото си да получат обезщетение по чл.238,ал.1 от ЗМВР в по-висок размер, когато действително претърпените от тях вреди надвишават изплатеното.

Във въззивното производство не е повдигнат спор относно приетата за установена въз основа на събраните писмени и гласни доказателства фактическа обстановка, според която на ***г. ищецът Т., заемащ длъжността „*** в П.Р. с. „П.Б.***“-П. към РД П.Б.***-П. при ответната ГД П.Б.***-МВР, е претърпял ПТП на главен път *** /А.-С./ за което е съставен констативен протокол с план-схема, пътувайки в служебния автомобил със свои колеги, сред които и св.Т.Т., за *** в с.Ю., за което е бил командирован, като с Разпореждане №***г. на ТД***-П. в процесният пътен инцидент е признат за трудова злополука и вследствие на него Т. е получил травма на лявото рамо – счупване на тялото на раменна кост, закрито, определена за средна телесна повреда с медицинско удостоверение №***г. на ЦЕЛК на МВР. На

07.12.2022г. ответникът е изплатил на ищеца обезщетение от 13875,60лв., равняващо се на шест месечни възнаграждения, за претърпяното по повод изпълнение на служебните задължения увреждане, съгласно Заповед №***Г. на директора на ГД“П.Б.*”-МВР и платежна бележка. На ищеца е изплатено и застрахователно обезщетение в размер на 160лв. във връзка с процесното ПТП въз основа на сключения договор №*** между МВР и „Ж.и.“АД.

С жалбата от фактическа страна се оспорва твърдението на ищеца за липса на проведен инструктаж за съответните рискове към деня на злополуката, което жалбоподателят счита за опровергано посредством показанията на ангажирания от него св.Д.Б. и представения с отговора на исковата молба препис-извлечение от дневника за периодичен инструктаж. Настоящата инстанция намира посоченото обстоятелство за ирелевантно за предмета на спора. Отговорността на работодателя и органа по назначаването по чл.200 от КТ, чл.78 от ЗДСл и чл.238 от ЗМВР при трудова злополука е обективна и безвиновна, а не такава за виновни действия или бездействия на техен работник или служител за разлика от деликтната отговорност по чл.49 от ЗЗД. И двете страни по правоотношението носят отговорността при превенция на риска от трудова злополука, като работодателят или съответната администрация, са длъжни да осигури безопасни и здравословни условия на труд, а работникът или служителят е длъжен да ги спазва. Неизпълнението на тези задължения е от значение за обема на отговорността при навеждане на обстоятелства за съпричиняване на трудовата злополука от страна на пострадалия, каквито в случая не са релевирани от ответника с отговора на исковата молба. Чак с писмената защита пред първоинстанционния съд ответникът е изложил твърдения за съпричиняване поради неспазване на ЗДвП за поставяне на предпазен колан от ищеца, което възражение е преклудирано.

С оглед на тези обстоятелства, за ищеца като служител на МВР по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР е възникнало правото по чл.238,ал.1 от ЗМВР да получи обезщетение за претърпените от него във връзка с получената при изпълнение на служебните му задължения телесна повреда неимуществени вреди.

От представените епикриза, болнични листове, заключение на СМЕ и показанията на ангажираните от ищеца свидетели Т.Т.-колега и Р.Б.-съпруга,

с преки и непосредствени впечатления от неговото състояние, се установява, че при пътния инцидент той е претърпял многофрагментна фрактура на лява мишница и контузия на главата, като на 20.08.2021г. е извършена оперативна интервенция с наместване на фрактурата на лявата раменна кост и метална остеосинтеза, изписан е на 01.09.2021г., продължил е приема на болкоуспокояващи медикаменти, поставена му е ортеза за обездвижване на ръката, което е ограничило за около 2 месеца самостоятелното обслужване и създавало неудобства, доколкото при него именно лявата ръка била активната, а след това провеждал курсова и индивидуална рехабилитация за раздвижване на лявото рамо и лакът, като за период от около шест месеца до 14.02.2022г. бил във временна нетрудоспособност, след което се върнал на работа. Бил силно травмиран от случилото се, станал по-дистанциран, резервиран и не толкова общителен. Притеснявал се дали ще може да се възстанови и да ползва нормално ръката си. Според писменото изложение и устните обяснения в съдебно заседание на 15.05.2023г. на експертът, и към настоящия момент движенията в лакътната става на ищеца са ограничени, като при него най-пострадало е отвеждането, което е до 90 градуса, а трябва да е до 180 градуса и, за да вдигне ръката си нагоре, извива цялата лопатка и цялото тяло, като постигнатият с проведените рехабилитации резултат в обема на движение може да бъде малко подобрен при упорита и продължителна рехабилитация, но пълно възстановяване на движенията в ляво рамо и лакът не може да се получи. При тези обстоятелства относно характера на травмата, съответните на нея физически болки и страдания, предприетото оперативно лечение, следоперативните ограничения в движението на активната лява ръка и произтичащите от това неудобства, продължителността на оздравителния процес, неблагоприятната прогноза за пълно възстановяване на двигателната функция на лявата ръка и произтичащите от това значителни психически и емоционални терзания за човек в активна 44-годишна към датата на злополуката възраст, упражняването на чиято професия е свързано с повишена физическа активност в рискови условия, настоящата инстанция, противно на оплакванията във въззивната жалба досежно прилагането на принципа на справедливостта, намира дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди правилно да е определено от първоинстанционния съд на 44035,60лв., от което след приспадане на доброволно платеното от ответника такова от 13875,60лв. и на

застрахователното обезщетение от 160лв., е присъдена сумата от 30000лв. със законна лихва от ***г.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение в атакуваната му с нея част като правилно, включително относно присъдените в тежест на ответника разноски.

С оглед на този изход по спора и във връзка с изричната претенция на въззиваемия за присъждане на разноски, съдът констатира, че такива от него за въззивното производство са заплатени в размер на 1000лв. за адвокатско възнаграждение по представен договор за правна защита и съдействие. Жалбоподателят е заявил своевременно възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по смисъла на чл.78,ал.5 от ГПК. Същото е неоснователно, тъй като възнаграждението не надвишава минимума от 3050лв. по чл.7,ал.2,т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно материалния интерес от 30000лв. във въззивното производство. При това положение разноските следва да се присъдят в пълен размер.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №802 от 14.06.2023г., допълнено в частта му за разноските с Определение №1729 от 12.07.2023г., постановено по гр.дело №3129/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, В ЧАСТТА, с която ГД"П.Б.***" при МВР, ЕИК***, със седалище в гр.С., ул."П."№*** е осъдена да заплати на Б. З. Т. с ЕГН:***** и адрес: гр.П., ЖК."Т.", бл.***1 вх., *, ет.*, ап.*, обезщетение за неимуществени вреди от претърпяна трудова злополука на ***г. на главен път *** /А.-С./ в размер на 30000лв., ведно със законната лихва, считано от ***г. до окончателното изплащане на сумата; В ЧАСТТА, с която ГД"П.Б.***" при МВР, ЕИК***, със седалище в гр.С., ул."П."№*** е осъдена да заплати на Б. З. Т. с ЕГН:***** и адрес: гр.П., ЖК."Т.", бл.** вх., *, ет.*, ап.*, разноски за производството в размер на 1020лв. И В ЧАСТТА, с която ГД"П.Б.***" при МВР, ЕИК***, със седалище в гр.С., ул."П."№*** е осъдена да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд-Пловдив, сумата от 1410лв., представляваща

държавна такса и разноси за възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА ГД"П.Б.**" при МВР, ЕИК***, със седалище в гр.С., ул."П."№*** да заплати на Б. З. Т. с ЕГН:***** и адрес: гр.П., ЖК."Т.", бл.** вх., *, ет.*, ап.*, сумата от 1000лв. /хиляда лева/, представляваща разноси за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____